

Savjetnik u školi

Nekako se uvijek malo zaledim kad kažu da je zbog nekoga ili zbog nečega savjetnik ili savjetnica došla u školu. Ne znam je li to zbog mene (osobna jednadžba!) ili zbog njihova stila rada?

Ja mislim da radim solidno. I dobio sam jednom davno neko priznanje za rad od općine. Pa me to ponijelo i skupio sam sve papire da me izaberu za učitelja mentora. I to je nekako prošlo, uz obvezni dolazak savjetnice. Uh! To je trebalo preživjeti. Dva mjeseca sam imao najavljen njen dolazak i privatno sam imao izvanredno stanje. S kim god sam razgovarao od onih koji su to prošli dobio sam neki savjet. Te moraš imati pripreme napisane ovako, te ne smije ti u imeniku biti u nekoj rubrici napisano to i to, te godišnji plan mora biti pisan na onom obrascu kao iz škole u Donji Glibajac. Pa sam i učionicu uređivao. Radili učenici dan i noć razne postere i plakate, tako da se stekne dojam da je učionica puna svega i svačega, da se tu radi i uvijek nešto događa. Znae, imamo učionica u kojima kao da se ništa ne događa. Samo lijepo ofarbani zidovi, naprijed visoko iznad ploče grb Republike u ostakljenom okviru, i ništa više.

Moram priznati da sam se sad opustio zadnjih godina. Nemam više volje tražiti unapređenje iako onih nekoliko postotaka više plaće nije za odbaciti. Ali, ne znam da bih još jednom preživio tih par mjeseci dok se to događa. Ne znam jesu li gore ove moje u zbornici koje svakodnevno kvocaju o dolasku savjetnice zbog mog možebitnog napredovanja ili sam dolazak Savjetnice.

Jedna od njih, koja prilično kreativno radi, govori:

- Ma ne bih ja to unapređenje tražila samo da mi Ona ne dolazi na to pregledavanje. Pa nema što neće pregledati, prelistati, komentirati, kritizirati, ali da nešto pohvali to ne možeš očekivati jer ona je tu ipak da otkrije što se ne radi dobro, a ne da vidi radim li ja kreativno i kvalitetno. To mi dođe ko nastavnik koji poduzima sve dokazati da učenik nešto ne zna, a ne pokazati što učenik zna, u čemu je dobar, uspješan... A imaš osjećaj kao da će tih nekoliko postotaka viša plaća ići iz njena džepa!

Nekako mi je svejedno što se oko mene događa. A i ostali u školi gusle istu pjesmu godinama. Imamo ravnatelja koji je već i zaboravio koliko dugo radi taj posao i jedino što ga zanima je da nigdje ne curi i da ne prokišnjava. Čak ni Školske novine više ne dolaze na stol u zbornici. Kažu – nema novaca ni za novine niti za knjige iz lektire.

- Snađite se sami! – govori on svaki dan.

Ponekad netko ode na sastanak aktiva učitelja i prepriča neke novotarije u pisanju planova i pravila o vođenju školske dokumentacije. Ne vidim da nešto u metodici mijenjamo godinama. A, nikakvi posebni projekti se ne događaju u našoj školi.

Ali to sa savjetnicima me kopka. Dolaze rijetko, ali kad dolaze k'o da stiže predsjednik Države. Jest, doduše, i najave se koji dan ranije. Pa onda čistačice i domar dobiju uzbunu.

- Peri, ribaj, popravljaj, čisti po školi, čisti pred školom, popravi tamo ono na ogradi...

Jednom je dolazila jedna zbog kolegice koja ima s „psihologijom“ problema. Naime, čudno komunicira s učenicima, a još čudnije s kolegicama i roditeljima. Ima, navodno i neku dijagnozu, pa je netko anonimno prijavio onima Gore. I došla savjetnica, naravno najavljeno tjedan dana ranije. Ne znam je li bilo gore tih tjedan dana od najave ili onaj dan kad je došla, a teško pada i čekanje nakon njena odlaska jer se još ništa nije dogodilo, osim što je na dan njena boravka u školi bili tiho ko na sprovodu. Samo se iz jedne učionice čulo glasno dovikivanje savjetnice i te kolegice s dijagnozom, ko da su obje gluhe.

Jednom je bio neki savjetnik zbog nastavnika TZK koji čudno komunicira s djecom. Netko ga, naravno, opet anonimno, pritužio da više šteti zdravlju učenika negoli što im pomaže, iako se njegov predmet ipak zove Tjelesna i ZDRAVSTVENA kultura. A on za pedagoške upute o izvođenju određenih vježbi koristi terminologiju više iz zoologije i biologije negoli iz pedagogije i psihologije, pa mnogo djece izbjegava raditi fiskulturu (Trčiš k'o kokoš! Skačeš k'o kilava baba! Istežeš vrat k'o žirafa! Itd.). Ne vole, posebno ovi u pubertetu slušati to njegovo zoologijsko izživljavanje.

I bio savjetnik zbog te zoologijske fiskulture, napisao zapisnik i otišao. Ništa se posebno nije dogodilo. Niš' koristi.

Imam osjećaj da je svima važno sam da nigdje ne curi i da ne prokišnjava. Ove zadnje godine učiteljskog staža i meni je važno da nema propuha i da nije hladno u zimskim danima, a i da se „realizira program“ kako Bog zapovijeda, a Bog je savjetnica koja možda jednog dana zbog nečijega napredovanja ili nečije dijagnoze opet svrati u našu školu.

- Ne daj Bog goreg zla i dužeg čekanja!

Učitelj Mate (15.03.2012.)